

Чарлс Симих

МОЈ МАЛИ РАЈ

Чему ограда од кованог гвожђа
Претећих шиљака
И четири катанца и ланац
На тешкој капији?

С времена на време застанем,
Да проверим да ли је откључана,
И вирнем кроз решетке
У леје лепог цвећа

И шеталиште с дрворедом
Прошарано сунчевим светлом.
Једна птичица скакуће по њој,
Због нечег раздрагана.

МОЈА ПРОРОЧИЦА

Има нешто важно да ми саопшти,
Премда, слутим
Да је реч о некој тричарији којој ће
Придати дашак тајанствености
Тек да ми утера страх у кости,

Тако, кад наводно
Посећује будућност

У моје име
Највероватније ми се
Кревељи иза леђа.

Престани да се измотаваш,
Упозорио сам је.
И, молим те, немој да носиш црнину.
Не идеш на сахрану данас –
Или си можда кренула?

Видео сам да се намргодила,
И да су јој очи сузне,
И да јој усне дрхте,
Али због чега?
Није могла да превали преко језика.

AMOUR FOU

Несрећа ме јури
По улици
Вичући: Хеј, љубавниче!
Ало, дасо!

Док се бацам лево-десно
И налећем на људе
Тражећи какво ћоше
Да се сакријем од ње.

Разуздана, разголићена,
Напаљена лујка.
Ко год нас види
Мисли да нам је место у лудници.

НЕКЕ ПТИЦЕ ЦВРКУЋУ

Друге немају шта да кажу.
Гледаш их како корачају тамо-амо,
И при том климају главом.

Мора да их неко крупно питање
Доводи до лудила –
Живот у начелу, живот птичји.

Претешко је једном мајушном мозгу
Да то сам прокљуви.
Па ипак, помислим, да није згорег покушати,

Чак и уз сву гунгулу
Коју праве те кретенчине,
Што се непрестано гложе и прелећу.

КЛУБ ПАРАДИЗО

Један крелац још је тамо
У јазбини преко пута.
Плавуша у топлесу
Седи му у крилу.
С укоченим смешком
Гледа ону на позорници
Што се милује по међуножју
И бори за дах
Као да се дави у реци.
Паклена метропола
Која се у ово доба празни.
Муве мењају места
На лешу, бар тако кажу.

У МОЈОЈ ЦРКВИ

Ти си Господ сломљених,
Распетих и искрвављених
Током дуге ноћи мучења
У подруму строго чуваног затвора.

Разгледаш инструменте
Окрутности и додирујеш их
Устрашен што се ти људи поносе
Својим огавним занимањем,

Док њихове жене и мајке
Устају рано да стигну на мису,
Где и ти сад мораш да пожуриш,
Да не затекну да твог убледелог лица

И тела на крсту нема;
Но, тек је неколико упаљених свећа
У твојем застрашујућем одсуству
Под мрачним и величанственим сводом.

ОБЛАЦИ

Онима што су забринути за будућност
Ви предсказујете
Кобне ствари што ће доћи
Не губећи никад
Збуњујућу двосмисленост.

Попут трупе мађионичара
Што путује са циркусом
Играте се жмурке са светлом
По сеоским вашариштима
Док вас не затекне ноћ.

Одмарате се од прорицања
На старим породичним гробљима
У друштву стабала тисе,
Надгробних споменика, зрикаваца
И других трбухозбораца аматера.

ЧАРЛС СИМИЋ (Charles Simic, Београд, 1938), амерички песник и есејиста српског порекла. Један је од најзначајнијих светских песника данашњице.

Најзначајније књиге песама: *Рашичињавајући тишину*, *Повраћајак месту осветљеном чашом млека*, *Харонова космологија*, *Класичне игре из балске дворане*, *Оштрине*, *Бескрајна шуга*, *Свети се не завршава*, *Хошел Несаница*, *Венчање у паклу*, *Шећња са црном мачком*, *Jackstraws*, *Ноћни излети*, *Моја нема праћња*, *Та сићница*, *Мајстор прерушавања*, *Лудак*.

Најважније књиге есеја: *Незајослени видовњак*, *Метифизичар у мраку*, *Алхемија сићничарнице*.

Чарлс Симић је за свој књижевни рад добио низ угледних награда и признања: Награду Макартурове фондације, Пулицерову награду, Награду „Едгар Алан По”, Награду Америчке академије, Међународну Грифинову награду за поезију, Награду „Волас Стивенс”, Награду „Збигњев Херберт”, Златни венац Струшких вечери поезије...

На енглески језик превео је књиге песама Васка Попе, Ивана В. Лалића, Љубомира Симовића, Новице Тадића, Радмиле Лазић, као и три антологије модерне српске поезије.

Стални је критичар *New York Review of books*.

Предавао је књижевност на Универзитету Њу Хемпшир.

Живи у Стафорду, Њу Хемпшир.

С енглеског превео АЛЕН БЕШИЋ